

Э.

Вѣлкѣ и Агне.

Денѣтъ билѣ душенѣ, сѣлнце пекло,
И агнето вѣ долѣ отѣ рѣтъ дотекло
Сѣ водицѣ да се разхлади,
А та такѣ денѣ сецѣлѣ прозѣвалѣ,
И вѣ шубрацитѣ излѣжавалѣ,
Като за зло — не щенѣ ли ти —
Крѣвнично хишний грозенѣ вѣлкѣ,
Сѣглѣдва Агне сѣ зѣби скр-р-рѣкѣ

И, хх, врѣхѣ него:

„Що търсениѣ тукѣ? Я вишѣ го него!
„Като че му е бащинѣ кѣтъ
„Долѣтъ на тойзи майчовѣ рѣтъ!
„Баремѣ да пий, ами и мѣти“ . .
„Какѣ ще ти мѣти! На тозѣ часѣ
Не видишѣ ли? не ми е срѣкѣ?
Подѣ тебѣ отдолу пиѣ азѣ . .!
Продумва Агнето сѣсѣ гласѣ. —
„Млѣкни — млѣкни! той и бащати,
„Азѣ туй го зная, и сестра ти,
„И всичкийтѣ ви клетий родѣ,
„Дору до тази чакѣ година,
„Обърнахте мѣ на журжина,
„И ма ругаяхте до гробѣ“! —
— Тогава, Байне“!

Нажалено изрекѣ Агне,

„Не ма ѣ имало на свѣтътѣ“ . .
„Имало — не, това не знаѣ,
„А днесѣ си тука на редѣтъ
„И азѣ сѣ зѣба ще ти побаяѣ“

Вѣлкѣтъ пресѣкѣлѣ,

И Агнето низѣ долѣ повлѣкалѣ . .

НАРОДЕН МУ И В. ТЪРНОВО